

1. LUKU

ESIKUVALLINEN TABERNAAKKELI

Leiri – Esikartano – Tabernaakkeli – Vaskialttari – Pesuastia – Pöytä – Kynttilänjalka – Kultainen alttari – Armoistuin ja arkki – Portti – Ensimmäinen esirippu – Toinen esirippu – Näiden kuvaannollisten esineiden merkitys ja niitä vastaavat todellisuudet

TABERNAAKKELI, jonka Jumala määräsi Israelin lasten rakentamaan Siinain erämaassa, ja jonka yhteyteen kaikki heidän jumalanpalvelusmuotonsa ja pyhät menonsa liitettiin, oli, kuten apostoli Paavali sanoo: esikuva eli tulevan hyvän varjo. (Hebr. 8:5; 10:1; Kol. 2:17) Itse asiassa oli koko Israelin kansa lakineen, jumalanpalvelusmuotoineen ja pyhine menoineen esikuvallinen. Näin ollen antaa näiden varjojen tarkka tutkiminen meille suuren valon ymmärtääksemme nykyään meneillään olevaa pelastustyötä ja sen tulevaa kehitystä. Meidän opetustamme ja kasvatustamme varten täytyi Israelin lasten vuosi vuodelta uudistaa nämä esikuvat, kunnes evankeliumikausi alkoi, tuoden mukanaan näitä vastaavat todellisuudet. — 1 Piet. 1:11; Hebr. 10:1-3

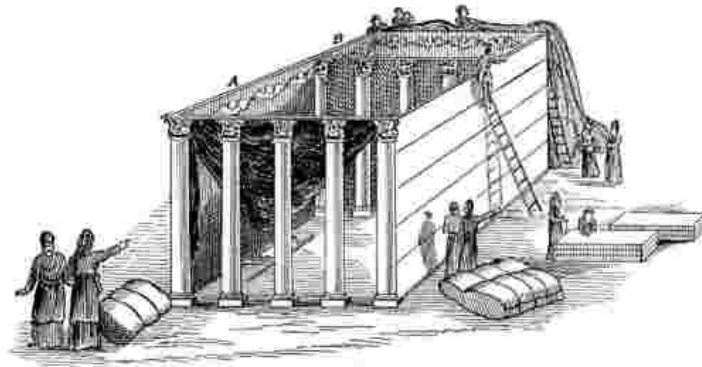
Me tutkimme tätä asiaa ei ainoastaan saadaksemme historiallista tietoa juutalaisten muodoista, pyhistä menoista ja jumalanpalvelusjärjestyksestä, vaan myös kasvatukseksemme, jotta tutkimalla varjoja, tulisimme ymmärtämään todellisuuden, jota Jumala on tällä järjestyksellä juuri tarkoittanut.

Me emme voi antaa varjolle tarpeeksi suurta painoa ja merkitystä, elleimme kiinnitä huomiotamme siihen, miten suurella tarkkuudella Jumala järjesti ja johti sen kaikkia yksityiskohtia. Ensiksi hän otti Mooseksen ylös vuorelle ja näytti hänelle, kuinka hänen piti menetellä; sitten hän käski hänen olla tarkka kaikissa yksityiskohdissa sanoen, ”Katso, että teet kaikki sen kaavan mukaan, joka sinulle vuorella näytettiin.” (Hebr. 8:5; 2 Moos. 25:40) Sama oli myös jumalanpalvelusjärjestyksen laita: jokainen pieninkin kirjain ja piirto esikuvassa oli tehtävä täsmälleen, sillä se kuvasi jotakin suurempaa ja arvokkaampaa, joka seurasi myöhemmin. Ja jotta kansa ei lankeaisi velttouteen ja välinpitämättömyyteen, oli kuolemanrangaistus tavallisena rangaistuksena jokaisesta rikkomuksesta säädöksiä vastaan. Esimerkkinä tästä katso 2 Moos. 28:43; 4 Moos. 4:15,20; 17:13; 2 Sam. 6:6,7; 3 Moos. 10:1,2

Kun katselemme Jumalan tarkkuutta ”varjoa” valmistettaessa, vakuuttaa se meidät siitä, että se on oikea — ettei pieninkään kirjain eikä piirtokaan siitä katoa, ennen kuin kaikki on tullut täytetyksi (Matt. 5:18) ja sen pitää myös herättää meissä niin suurta harrastusta Jumalan suunnitelmaan, että me sen kautta johdumme tarkasti tutkimaan, mitä nämä varjot merkitsevät ja sisältävät. Ja tämän aiomme nyt tehdä vakuutettuina siitä, että ne, jotka kuuluvat Jumalan tosivihkiytyneiden joukkoon ja ovat hänen lapsiaan sikiytyneitä hänen hengestään, saavat kokea totuuden Jeesuksen sanoissa: ”Etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan.”

Tabernaakkelin rakenne

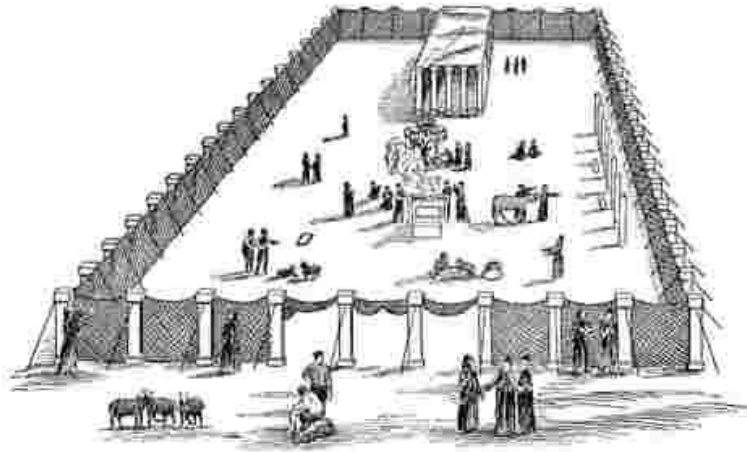
Toisen Mooseksen kirjan luvuissa 25-27 on kirjoitettu ne määräykset, jotka koskivat Tabernaakkelin rakennusta, ja luvuissa 35-40 kerrotaan siitä, miten tämä työ suoritettiin. Tabernaakkeli oli huone, joka oli kokoonpantua jaksosta akasiapuisia lautoja, jotka olivat päällystetyt kullalla. Nämä laudat olivat asetetut pystyyn hopeasta valettuihin jalustoihin ja lujasti yhteenliitetyt samasta puusta tehdyillä tangoilla, jotka myös olivat päällystetyt kullalla.

Tämä rakennus oli noin 5 metriä leveä, 5 metriä korkea ja 15 metriä pitkä sekä avonainen etu- eli idänpuoleisesta päästä. Se oli katettu suurella valkoisella liinavaatteella, johon oli kudottu kerubien kuvia sinisistä, purppuraisista ja tulipunaisista langoista. Rakennuksen etu- eli avointa puolta peitti esirippu, joka oli tehty samasta aineesta kuin päällystäkin. Tätä kutsuttiin ”oveksi” eli ensimmäiseksi esiripuksi. Toista kangaskappaletta, joka oli myös samanlaista ainetta kudottuine kerubikuvineen, kutsuttiin ”esiripuksi” (eli toiseksi esiripuksi). Se ripustettiin niin, että se jakoi tabernaakkelin kahteen osastoon. Ensimmäistä eli isompaa huonetta, joka oli 5 metriä leveä ja 10 metriä pitkä, kutsuttiin ”pyhäksi” ja toista eli perimmäistä huonetta, joka oli 5 metriä leveä ja 5 metriä pitkä, kutsuttiin ”kaikkein pyhimmäksi.” Nämä molemmat huoneet yhdessä muodostivat varsinaisen tabernaakkelin, jonka päälle telta pystytettiin. Ensin oli peite, kudottu hienoista vuohenvilloista, sen päällä toinen punaiseksi värjäytyistä oinaan nahoista ja päällimmäisenä peite hylkeen nahoista.

Esikartano

Tabernaakkelia ympäröi noin 25 metriä leveä ja 50 metriä pitkä aidattu piha eli esikartano, jonka läntisessä päässä oli tabernaakkeli. Tämän pihan muodosti aitaus, joka oli tehty liinavaatteesta valmistetuista verhoista, jotka kiinnitettiin noin 2 ½ metriä korkeiden kuparijalustoissa seisovien puupilarien yläpäässä oleviin hopeakoukkuihin ja olivat, kuten tabernaakkelin katoskin, yhteenliitetyt nuorilla toisiinsa ja vaajoilla maahan. Tämä aitaus oli pyhä maa ja kutsuttiin sitä ”pyhäkön esikartanoksi” tai myös ”tabernaakkelin esikartanoksi.” Sen avonainen puoli oli, kuten tabernaakkelin ovikin, itään päin ja sitä kutsuttiin ”portiksi.” Tämä ”portti” oli valkoisesta liinakankaasta, johon oli kudottu sinisiä, purppuraisia ja tulipunaisia lankoja.

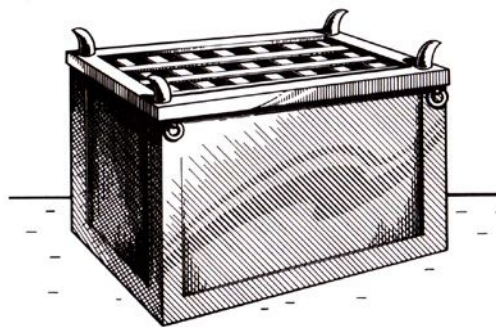

Me huomaamme, että nämä kolme esirippua, nimittäin ”portti” esikartanoon, ”ovi” pyhään ja ”esirippu” kaikkein pyhimpään olivat samanlaisesta aineesta ja samanlaisilla värikoristuksilla kirjaellusta kankaasta. Tabernaakkelia ja sen ”esikartanoa” ympäröi joka puolelta israelilaisten ”leiri” asianmukaisesti säädetyn matkan päässä.

Kalusto

Esikartanossa oli ainoastaan kaksi tärkeää esinettä, nimittäin ”vaskialttari” eli ”poltto-uhrinalttari” ja ”pesuastia” niihin kuuluvine tarvekaluineen.

Kohta portin sisäpuolella ja aivan vastapäätä sitä seisoivat polttouhrinalttari. Tämä alttari, joka oli tehty puusta ja päällystetty kuparilla, oli noin 2 ½ metriä pitkä ja leveä sekä 1 ½ metriä korkea. Siihen kuului kaikenlaisia tarvekaluja kuten suitsutusastioiksi kutsuttuja hiilikattiloita, joita käytettiin tulen kuljettamiseen ”suitsutusuhrialttarille”, lihakoukkuja, lapioita ym.

Vaskialttari

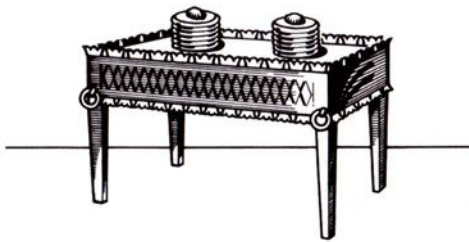
Sen jälkeen seurasi pesuastia, joka oli asetettu polttouhrinalttarin ja tabernaakkelin oven välille. Tämä oli valmistettu kiillotetusta kuparista ja sitä käytettiin vesisäiliönä. Papit pesivät itsensä tässä, ennen kuin menivät sisälle tabernaakkeliin.

Pesuastia

Tabernaakkelin kalustoon kuului ”näkyleipäin pöytä”, ”kynttilänjalka” ja ”suitsutusuhrinalttari” pyhässä sekä ”todistuksen arkki” kaikkein pyhimässä.

Tabernaakkelin etuhuoneessa eli pyhässä seiso i oikealla puolella (pohjoispuolella) näkyleipäin pöytä. Tämä oli valmistettu puusta ja päällystetty kullalla ja sen päälle oli asetettu kahteen kohtaan päällekkäin kaksitoista leipää happamattomasta taikinasta sekä kummankin erän päälle suitsuketta. (3 Moos. 24:6,7) Ainoastaan papeilla oli lupa syödä näistä leivistä, sillä ne olivat pyhiä. Nämä leivät uudistettiin joka seitsemäs päivä – joka sapatti.

Näkyleipäin pöytä

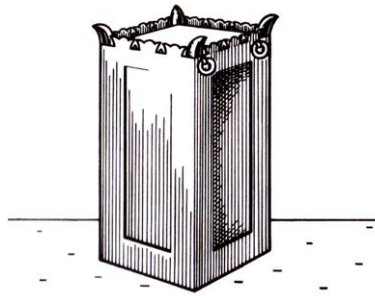
Vastapäätä tätä näkyleipäin pöytää oli ”kynttilänjalka”, tehty puhtaasta kullasta, taot-
tuine koristeineen. Siinä oli seitsemän haaraa ja joka haarassa lamppu. Tämä oli ”pyhän”
ainoa valonlähde, sillä päivänvalon estivät, kuten olemme nähneet, verhot ja seinät, jois-
sa ei ollut mitään valoaukkoja. Näitä seitsemää lamppua hoiti, puhdisti ja varusti öljyllä
ylimmäinen pappi, joka näissä tilaisuuksissa uhrasi pyhää savua kultaisella alttarilla.

Kultainen kynttilänjalka

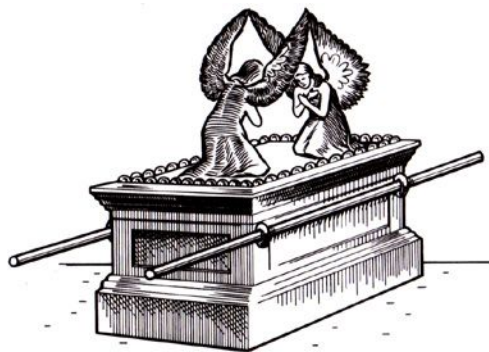
Perempänä, lähellä ”esirippua”, oli pieni, puusta tehty ja kullalla päällystetty alttari.
Tätä kutsuttiin ”kultaiseksi alttariksi” eli ”suitsutusuhrin alttariksi.” Sen päällä ei ollut
tulaa paitsi silloin, kun papit sitä veivät suitsutusastiassa, jonka he asettivat kultaiselle

alttarille, sitten murentaen suitsuketta tulen päälle, jolloin hyvänhajuinen savu nousi ja täytti koko pyhän; vieläpä se tunkeutui toisen esiripun taaksekin, kaikkein pyhimpään.

Kultainen alttari eli suitsutusalttari

Esiripun sisäpuolella, ”kaikkein pyhimässä”, oli ainoastaan yksi esine, nimittäin ”arkki.” Tämä oli suorakulmainen, puusta tehty ja kullalla päällystetty laatikko. Sen kanta, joka oli puhtaasta kullasta, kutsuttiin ”armoistuimeksi.” Tämän päällä (ja samasta kappaleesta) oli kaksi kerubin kuvaa, jotka olivat koristeellisesti taotut kullasta. Arkin sisällä, armoistuimen alla, säilytettiin kultainen astia, jossa oli mannaa, Aaronin viheriöitsevä sauva ja molemmat laintaulut. (Hebr. 9:4) Armoistuimen päällä näkyi yliluonnollinen valo, joka loisti kerubikuvien keskeltä ja merkitsi Jumalan läsnäoloa. Tämä oli kaikkein pyhimmän ainoana valaistuksena.

Liitonarkki

On huomattava, että kaikki esineet tabernaakkelissa olivat joko kullasta tai sitten kullalla päällystettyjä; kun sen sijaan kaikki esikartanolla olivat kuparista. Puuta, josta tehtiin esineiden rungot ja jotka verhoitiin näillä metalleilla, käytettiin, kuten uskomme, siinä tarkoituksessa, jotta niitä olisi kevyempi ja helpompi kuljettaa, kuin jos esineet olisivat olleet pelkkää metallia. Tällä oli suuri merkitys kansan ollessa matkalla. Temppelein käyttöastiat olivat kaikki pelkkää metallia. (1 Kun. 7:47,50) Me uskomme, että näitä kahta metallia, kuparia ja kultaa, käytettiin kuvauksena kahdesta eri luonnosta. Kupari kuvasi inhimillistä luontoa täydellisyydessään, joka oli enkeliluontoa vähää vähempi; ja kulta kuvasi jumalallista luontoa, joka on kaikkia enkeleitä, herrauksia ja valtoja korkeampi. Niin kuin kulta ja kupari ulkomuodoltaan ovat hyvin saman näköisiä ja kuitenkin erilaisia ominaisuuksiltaan; niin on myös inhimillinen luonto, joka on mukautettu maallisia olosuhteita varten, sopiva kuva jumalallisesta luonnosta. Huomatkaamme vielä, että

leirin, esikartanon ja tabernaakkelin

asettaminen oli tehty sillä tavalla, että ne tulivat selvästi erotetuksi toisistaan kolmeen osaan, mikä merkitsee kolmea eri luokkaa, jotka tulevat siunatuiksi sovintouhrin kautta; ja nuo kaksi osastoa tabernaakkeliissa merkitsevät kahta eri tilaa yhdelle näistä luokista.

”Leiri” kuvasi sitä tilaa, jossa syntiin langennut ihmismaailma vaeltaa, tarviten ja myös haluten sovintoa ja siitä johtuvia siunauksia, vaikkakin ihmiskunta ainoastaan hämärästi tuntee oman halunsa ja kaipuunsa. ”Leiri” — Israelin kansa — esittää kuvaanollisesti maailmaa. Kansa oli erotettu kaikista pyhistä esineistä valkoisen liinakankaisen aitauksen kautta, joka sen sisäpuolella oleville merkitsi uskon väliseinää, mutta sen ulkopuolella oleville epäuskon väliseinää, joka esti niitä näkemästä ja pääsemästä pyhään sen sisäpuolella. Oli vain yksi sisäänkäynti esikartanoon, mikä vertauskuvallisesti todistaa, että löytyy ainoastaan yksi tie Jumalan luo — yksi ”portti”, nimittäin Jeesus. ”Minä olen tie... ei kukaan pääse Isän tykö muuten kuin minun kauttani.” ”Minä olen ovi.” — Joh. 14:6; 10:9

Esikartano kuvaa sitä vanhurskautettua tilaa, johon astumme uskon kautta Kristukseen — ”porttiin”. ”Esikartanon” sisäpuolelle oli ainoastaan leviitoilla, (jotka kuvasivat vanhurskautettuja uskovaisia) lupa tulla. Nämä saivat tehdä toimitusta ”polttouhrialttarilla” ja ”pesuastialla” sekä palvella esikartanossa, mutta leviittoina (uskovaisina) ei heillä ollut oikeutta mennä tabernaakkeliin, ei edes vilkaistakaan sen sisälle. (4 Moos. 4:19,20) Esikartanolla olivat kaikki esineet kuparista, joka merkitsee sitä, että ne, joilla oli pääsy sinne, olivat vanhurskautettuja ihmisiä. Esikartano ei kuvannut hengellistä luokkaa evankeliumikaudella, vaikka papitkin toimittaessaan uhreja ja puhdistessaan itseänsä käyttivät sitä.

Tabernaakkeli molempine osastoineen kuvaa kaikkien niiden kahta eri tilaa joiden luonnossa tapahtuu muutos maallisesta olotilasta henkiseen. Ensimmäinen osasto eli pyhä kuvasi kaikkien niiden tilaa, jotka (leviittoina — vanhurskautettuina uskovaisina) ovat vihkineet inhimillisen luontonsa kuolemaan tullakseen osallisiksi jumalallisesta luonnosta (2 Piet. 1:4) sikiydyttyään ensin pyhästä hengestä. Sen toinen osasto, kaikkein pyhin — ”esiripun” takana, joka merkitsee kuolemaa — kuvaa niiden uskovaisten voittajien tilaa, jotka saavuttavat jumalallisen luonnon. Kun nämä kuolemassa ovat päättäneet vihkiytymisensä, tulevat he täydellisesti muutetuiksi syntyen kuolleista jumalalliseen luontoon ensimmäisen ylösnousemisen kautta. Ei ainoakaan inhimillinen olento, oli hän kuinka täynnä uskoa tahansa, puhdistettu kaikesta synnistä, vanhurskautettu ja luettu täydelliseksi, voi olla osallinen tai oikeutettu niihin henkisiin asioihin, joita kuvasivat tabernaakkelin ja temppelin sisustaan kuuluvat esineet. Hän ei voi edes katsoa henkisiin asioihin siinä merkityksessä, että hän voisi käsittää niitä. Mutta evankeliumikautena ”kutsutaan” sellaisia vihkimään itsensä ja inhimillisen luontonsa Jumalan palvelemiseen ja siten perimään henkinen luonto Kristuksen ruumiin jäsenenä. ”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan hengen on... eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” — 1 Kor. 2:14,12

Se seikka, että kaikki esineet tabernaakkeliissa olivat valmistetut kullasta, joka kuvaa jumalallista luontoa, merkitsee sitä, että se esikuvaa ainoastaan niiden tilaa, jotka ovat

kutsutut jumalalliseen luontoon. Ainoastaan niillä leviittojen joukossa, jotka olivat vihkiytyneet uhripalvelukseen (papeilla), oli pääsy tabernaakkeliin. Samalla lailla on niiden uskonhuonekuntaan kuuluvien laita, jotka ovat vihkiytyneet uhriksi kuolemaan saakka. Nämä saavat siirtyä jumalalliseen olotilaan, jota tabernaakkeli kuvasi.

”Esikartanoon”, vanhurskautettuun inhimilliseen tilaan voimme tulla ainoastaan uskon kautta; mutta tullaksemme luontomme puolesta muutetuiksi ”uusiksi luomuksiksi”, ”osallisiksi taivaallisesta kutsumuksesta” ja ”osallisiksi jumalallisesta luonnosta”, tulee meidän – samalla kun säilytämme vanhurskaaksi tekevän uskon – myös tehdä jotakin enemmän. Astuminen sisälle ”pyhään” merkitsee siis täydellistä vihkiytymistä Herran palvelukseen, meidän sikiytymistämme hengestä ja kilvoituksemme alkamista saavuttaaksemme voittopalkinnon, jumalallisen luonnon. Ehdot tätä varten ovat: että olemme uskolliset vihkiytymislupauksellemme, niin että ristiinnaulitsemme vanhurskautetun lihamme kantaen inhimillisen tahtomme ja ruumiimme eläväksi uhriksi Jumalalle; ettemme enää etsi maallisia huveja, maallista kunniaa ja ylistystä, vaan olemme kuolleet kaikelle sellaiselle ja elämme ainoastaan taivaallisia mielijohteita varten. Kuitenkin, tähänkin tilaan me tulemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta – joka ei ainoastaan avannut meille ”porttia” tullaksemme vanhurskautetuiksi uskon kautta hänen vereensä, vaan myös aukaisi ”oven” (ensimmäisen esiripun tabernaakkeliin), ”uuden elämän tien” – päästäksemme henkiolentoiksi, ristiinnaulitsemalla vanhurskautettu lihamme – toisen esiripun kautta sen sisäpuolelle.

Nämä kaksi osastoa tabernaakkelissa, ”pyhä” ja ”kaikkein pyhin”, merkitsevät siis kahta eri puolta eli astetta uudessa elämässä, johon pyhä henki on meidät siittänyt.

”Pyhä” merkitsi niiden asemaa eli tilaa nykyisessä elämässä, jotka ovat siinneet Jumalasta totuuden sanan kautta. (Jaak. 1:18) Taivaallismielisinä ”uusina luomuksina” on näillä, vaikka he vielä ovatkin ”lihassa” oma todellinen (sisäinen) elämänsä Jumalassa, ja he vaeltavat hänen kanssaan ensimmäisen esiripun – vihkiytymisesiripun – sisäpuolelle jättäen ulkopuolelle maailman ja vihkiytymättömien uskovaisten järkeen perustuvan näkökannan. He nauttivat sisällistä valoa ”kultaisesta kynttilänjalasta”, samalla kun toiset ovat ”ulkonaisessa pimeydessä.” He syövät erityistä hengellistä ruokaa, jota kuvattiin happamattomilla leivillä sekä uhraavat kultaisella alttarilla suitsutusuhria, joka on otollista Jeesuksen Kristuksen kautta.

”Kaikkein pyhin” merkitsi niiden uusien luomusten täydellisyystilaa, jotka uskollisina kuolemaan asti, saavuttavat korkean kutsumuksemme suuren voittopalkinnon tullessaan osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta. (Ilm. 20:6) Silloin he tulevat kummankin esiripun – lihallisen mielen ja lihallisen ruumiin – toisella puolella saamaan kirkkaat henkiruumiit ja hengellisen mielen. Esiripun toisella puolella he tulevat Johtajansa ja Edelläjuoksijansa kaltaisiksi, joka sitten kun hän, meidän Lunastajanamme oli mennyt sisälle, on meille vihkinyt tämän uuden ja elävän tien – eli uuden elämän tien. – Hebr. 10:20; 1 Joh. 3:2

Hengellismielinen luomus ”pyhässä” katsoo uskossa eteenpäin revenneen ”esiripun” raosta ”kaikkein pyhimpään”, kooten välähdyksiä kirkkaudesta, kunniasta ja kuolematto-

muudesta lihan esiripun takaa; ja tämä toivo on kuten sielun ankkuri, joka on varma ja luja, ja ulottuu siihen, mitä on esiripun toisella puolella. — Hebr. 6:19; 10:20

Me näemme siis, että vanhurskauttaminen uskon kautta, joka on meidän ensi askelemme pyhyyttä kohti, vie meidät sellaiseen asemaan, että ”meillä on rauha Jumalan kanssa Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Room. 5:1) Kun meidän syntimme ovat meille anteeksi annetut eikä niitä enää meille lueta, vaan ne ovat peitetyt Kristuksen vanhurskaudella, niin olemme yhtä askelta lähempänä Jumalaa, vaikka olemmekin yhä edelleen inhimillisiä olentoja — ”esikartanolla.” Voidaksemme saavuttaa tuon korkean kutsun palkinnon, jonka Jumala antaa Jeesuksessa Kristuksessa, ja voidaksemme astua ”pyhän” kautta ”kaikkein pyhimpään”, täytyy meidän seurata

Jeesusta hänen askeleissaan,

hänen, joka on meidän johtajamme, päämiehemme ja ”tunnustuksemme ylimmäinen pappi”; ylimmäinen pappi siinä papistossa, johon me kuulumme, ”kuninkaallisessa papistossa.” — Hebr. 3:1; 1 Piet. 2:9

1) Uskomalla Kristuksen sovintouhuriin, jota polttouhrialttari kuvasi, me astumme ”portin” kautta ”esikartanoon”. Silloin olemme kulkeneet epäuskon ja synnin esiripun ohi. Tätä askelta ei Herramme Jeesus koskaan astunut, sillä hän ei ollut Aadamin lapsi, vaan pyhä, viaton, erillään syntisistä, ja sellaisena hän ei koskaan ollut ulkopuolella sitä tilaa, jota esikartano kuvasi.

2) Luopumalla vanhurskautetusta inhimillisestä tahdostamme ja kaikista pyrkimyksistämme ja toiveistamme menemme sisälle ensimmäisen esiripun kautta — joka on inhimillisen mielen esirippu ja luemme inhimillisen tahtomme kuolleeksi. Tästä hetkestä alkaen emme neuvottele sen kanssa, vaan ainoastaan Jumalan tahdon kanssa. Nyt olemme ”uusina luomuksina” ”pyhässä” — ensi osassa ”taivaallista oloa” (Ef. 2:6), ja alamme saada valaistusta ”kultaisesta kynttilänjalasta”, Jumalan sanasta hengellisiin asioihin — ”Jumalan syvyykseen” — nähden, sekä joka päivä virkistyä ja voimistua totuudesta, jota näkyleivät kuvasivat ja joista ainoastaan pappien oli lupa syödä. (Matt. 12:4) Siten valaistuin ja vahvistettuina pitää meidän joka päivä ”kultaisella alttarilla” uhrata uhreja, jotka ovat otollisia Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta — ollen makea tuoksu Isällemme. — 1 Piet. 2:5

Täten ovat kaikki pyhät, kaikki vihkiytyneet, nyt taivaallisessa eli pyhässä tilassa — Isä on pannut meidät (lepäämään) Kristuksessa ja olemaan hänen yhteydessään taivaallisessa (ensimmäisessä osastossa) — mutta me emme vielä ole tulleet sisälle ”kaikkein pyhimpään.” Ei, meidän pitää vielä kulkea yhden esiripun läpi. Niin kuin sisäänkäyminen edellisen esiripun kautta merkitsi inhimillisen tahdon kuolemaa, niin merkitsee sisäänkäyminen toisen esiripun kautta inhimillisen ruumiin kuolemaa; ja molemmat ovat välttämättömiä, jotta ”uhrimme” tulisi täydelliseksi. Meidän täytyy luopua niin hyvin lihallisesta mielestämme kuin lihallisesta ruumiistammekin, ennen kuin voimme mennä sisälle kaikkein pyhimpään, täydelliseksi tehtyinä osallisina jumalallisesta luonnosta ja sen henkitasosta; sillä liha ja veri ei voi periä Jumalan valtakuntaa. — 1 Kor. 15:50; vert. Joh. 3:5,8,13

Nämä ajatukset mielessämme noiden kolmen eri tilan eli aseman suhteen, joita kuvattiin kolmella eri paikalla, "leirillä", "esikartanolla" ja "tabernaakkelilla", tahdomme seuraavassa tutkistelussamme tarkastella niitä kolmea eri luokkaa, jotka omaavat nämä eri asemat; uskotonta maailmaa, vanhurskautettuja uskovaisia ja pyhiä eli vihkiytyneitä uskovaisia, jotka luokat kuvattiin israelilaisten, leviittojen ja pappien kautta.

